

COLORADO

Galopphästen från vildmarken

en roman av
Helena Mansén

OBS!

I den tryckta boken är
bilden svartvit.

*Med vinden i man och svans
spränger han fram
hovar formade för snabbhet
stark, obändig, fri
vacker och klok
Han är din vän
om du förtjänar det*

Ordförklaringar finns längst bak i boken.

1.

KLOCKAN VAR HALV SEX på morgonen och Tuva var som vanligt på väg till galoppbanan.

.....

.....

provläs från sid 8

.....

Så fort hästarna i stallet hörde nycklarna rassla i låset gnägga-
de och frustade de otåligt för att tala om att de ville ha frukost.
Snabbt. Så det första hon gjorde när hon kom in i stallet på mor-
gonen var att gå in i foderkammaren och hämta havrehinkarna.
I tur och ordning tänkte hon ge dem deras giva och under tiden
brukade de sparka otåligt i väggarna och krafsa med hovarna i
halmen. Alla var tvungna att vänta på sin tur.

De hade olika saker och ljud för sig. Fuxstoet Sweet Sue pep
högt och indignerat, Rival grymtade och fnös och den ljusbruna
valacken Sonny Boy lade öronen bakåt och högg i gallret mot
grannen som var den lille fuxhingsten Mazetto som i sin tur sva-
rade med att slå bakut.

Tuva suckade. Ingen fick några favörer hur mycket de än för-
sökte. Sweet Sue stod närmast och fick alltid mat först. Hon gnyd-
de och hoppade på stället och Tuva fick akta sig för att inte bli
trampad på tårna. Sue menade inte att skada någon men hon var
oberäknelig när det vankades mat.

Tuva var väldigt spänd på hur de två nykomlingarna längst ned såg ut men inte ens det kunde få henne att frångå de vanliga rutinerna.

Hon tittade i krubborna om hästarna hade ätit upp all mat och gjorde dessutom en snabb kontroll att allt var bra efter natten, att ingen hade någon skada eller sår, att täcken och bandage var på sin plats eller att ingenting annat inträffat.

Hästar har en otrolig förmåga att ställa till med det mest konstiga i en box där det till synes inte fanns någonting att skada sig på. Hon hade varit med om de som haft sönder plankor, rivit ner krubbor, böjt rör som gick till vattenkoppen, rispat mulen på ventilkanten högt uppe på väggen och allt möjligt och omöjligt.

Allt verkade fullkomligt bra med Sue och Tuva stjalpte havren i krubban. Stoet kastade sig över den och vispade med mulen så häftigt att det mesta flög ut på golvet.

”Matvrak!”

Tuva fortsatte vidare längs stallgången med de andra hästarna. Rival var fyra år, mörkbrun och stor och kraftig. Hon strök honom kärleksfullt på halsen. Två segrar hade de tillsammans. Han såg förtroendefullt på henne och snusade vänligt på hennes ansikte, det tog han sig tid med trots havren som väntade.

På söndag skulle de tävla igen. Då var det Vinterkungens Stora Pris, ett stort lopp med tvåhundra tusen kronor till vinnaren. Hon lät handen glida ner över frambenen. De var kalla och hårda. Lättad konstaterade hon att den oroväckande svullnaden han haft efter ett sår på vänstra framkotan var borta. Ibland visste man inte vilken vändning en sådan liten skada skulle ta. Ett pyttelitet sår kunde i värsta fall få hela benet att svullna till oigenkännlighet och det kunde bli jämmtjockt som en stolpe. Hon hade tvättat såret väldigt noga med jodopax och det hade, som tur var, hjälpt.

Det stod fjorton hästar i stallet med de två nykomlingarna. Nu måste hon bara titta på dem! Hon skyndade sig att ge alla hästar av havren och kom ner till de nya hästarna.

Hon kikade in i den ena boxen. Där stod en högre st smäcker fux. Han tittade nyfiket på henne samtidigt som de välformade små öronen vinklades fram och tillbaka. Från pannan och ned till näsborrarna löpte en smal bläs. Han verkade inte särskilt intresserad av maten men det var inte så konstigt. Allt var ju nytt och de hade rest långt. Hon hällde i ny havre fastän det fanns kvar av kvällsmaten och konstaterade att han såg snäll och trevlig ut.

Sedan tittade hon in till den andra hästen. Den lade genast märke till henne och gnäggade lågt efter maten. Ett bra tecken i alla fall, noterade hon. Hon gick in till honom och han kom genast fram och bökade med mulen i skopan.

”Ta det lugnt!” skrattade hon och fnös undan ett par havrekorn som stänkte upp i hennes ansikte. ”Du är ju alldeles hejdlös!”

Men, hon tittade närmare på honom, vad var det här för en slags häst egentligen? Hon gapade förvånat.

Han buffade otåligt på henne som om han ville säga: Vad glör du på? Får jag maten någon gång då?! Hon hällde den i krubban medan hon fortsatte att stirra på hans kropp, ben, hals och huvud.

Det kunde inte vara den här hästen Bernie hade köpt på den engelska galoppauktionen. Det här måste vara någon annan häst, som någon ställt in tillfälligt. Han vände sitt ljusbruna - och vitspräckliga! - huvud mot henne. Det var ädelt och kompakt. Det ena ögat hade ovanligt mycket ögonvita och fick honom att se busig och klipsk ut.

Men det var inte ögonen som gjorde henne så överraskad. Det var hans färgteckning. Han var en skäck! Hon hade aldrig tidigare sett en galopphest som var skäck! Han var ljusbrun med stora oregelbundna vita fläckar över hela kroppen. Eller tvärtom. Vit med stora oregelbundna ljusbruna fläckar. Hon kunde inte avgöra vilket. Manen var både brun och vit. Svansen också. Frambenen var oregelbundet vita, det ena högt ovanför knäet. Bakbenen hade också en del vitt på sig.

Han såg mer ut som en indianhäst än som ett engelskt fullblod.

Hästen betraktade henne med vidgade näsborrar och de breda ganascherna rörde sig från sida till sida när han tuggade. Det såg ut som att han skrattade åt henne.

Hon lät handen glida över hans hals och rygg. Ganska muskulös, konstaterade hon. En fläta i svansen också, noterade hon häpet. Någon hade gjort en tunn fläta mitt i svansen och omsorgsfullt lagt in ett rött och ett blått band! Hon kände på flätan och lät fingret stryka längs med de mjuka banden. Förundrad märkte hon att de inte var av tyg utan av tunt läder.

Han vände sig om och tittade på henne igen, liksom för att se vad hon sysslade med. Tuvas mörkblå ögon glittrade och hon gick fram för att klappa honom på huvudet igen. ”Du är bra söt. Men Danne måste ha tagit fel häst med sig från England eller så skämtar han med oss.”

Den unga hingsten vippade med huvudet upp och ner och nosade sedan på hennes tjocka bruna hårsvall. Synd att han skulle åka härifrån. För självklart skulle han väl det, någon galopphäst kunde det ju inte vara.

Hon kom till den logiska slutsatsen att Bernie hade köpt en ridhäst för någon annans räkning - en riktigt fin en måste hon erkänna och kände sig lite avundsjuk på den som skulle få ha honom som sin - och att Danne bara ställt in honom här så länge.

Under tiden som hästarna åt sin frukost satte Tuva på kaffe-bryggaren inne på det kombinerade kontoret och fikarummet, stallets mötesplats.

Hon slog sig ned och bläddrade i programmet till söndagstävlingarna. Förutom Rival skulle hon rida tre andra hästar. Rival skulle starta i lopp sju som var dagens huvudlöpning. Red Lightning som tränades av en annan tränare hade hon ridit flera gånger förut och han startade i lopp tre. De andra två kände hon inte till så bra. Three Towers hade hon bara ridit en gång och Silly Doll tränades nere på Jägersro.

Hon studerade hästarnas formrader och jämförde med kon-

kurrenternas i loppet. Hon trodde att hon hade chans att vinna med både Rival och Red Lightning. Antagligen skulle Rival inte bli särskilt mycket tippad, men det var hennes favorithäst och hon trodde mycket på honom. De hade ju redan vunnit två lopp tillsammans, även om det var mot lite enklare hästar än de han skulle möta på söndag. Men han var i fin form och tycktes bara bli bättre och bättre.

Kaffebruggaren puttrade och medan hon väntade på de sista dropparna att rinna igenom tittade hon på vinnarbilderna som var uppsatta på väggen. Det hade gått ganska bra för henne i vinter. Hon hade varit lärling i bara åtta månader, men ändå hunnit med att vinna nio lopp. Hon knep bestämt ihop läpparna. Hon tänkte minsann avancera till att bli fullvärdig jockey snabbare än de tre år som var brukligt. Vann hon bara mer än sjuttio lopp så skulle det vara klart. Och licensen hennes.

Men fullärd blev man väl aldrig i det här yrket. Hon hade hört jockeyer som, fastän de vunnit hundratals lopp, berätta om nya lärdomar som de ständigt gjorde.

Lärlingar fick rida med lägre vikt än vad hästen var handikappad för och hade på så sätt fördelar mot de mer erfarna jockeyer. Och fick på så sätt likvärdig chans att vinna. Hon hade tre kilos lättnad nu. Efter trettio segrar skulle det gå ner till två kilo.

Hon funderade åter igen över söndagens storlopp med Rival. Bernie skulle nog säga åt henne att avvakta i mitten av fältet tills det var ungefär fyrahundra meter kvar till mål, då skulle de smyga upp till ledarhästen, gå förbi och hon skulle rida för allt vad ”tygeln” höll!

Det ryckte i benen på henne där hon satt på stolen och hon gjorde några drivande rörelser i luften med händerna. Hennes andhämtning blev häftigare. Å, vad hon älskade det här! Att rida galopphästar var det bästa hon visste.

”Men du kan ju bryta både armar och ben”, hade hennes mamma sagt ängsligt när hon talat om att hon tänkte bli jockey.

Än sen då! Sådant kunde man inte tänka på när man satt på hästryggen!

”Du är arton år och borde tänka på att skaffa dig en utbildning och ett bra jobb!”

Blablabla.

Ett bra jobb? Vilket jobb kunde vara bättre än det här?!

Man blev kanske inte rik på det men hon njöt av varje sekund. Hon sippade på kaffet. Hon var så lycklig med hästarna.

Vad var bättre än att känna en varm mule blåsa i ansiktet? Eller rykta en häst så att hårremmen glänste och muskulaturen framträdde? Eller känna ett vältränat fullblod under sig när det sprängde fram i nästan sjuttio kilometer i timmen på banan? Vad går upp mot det? Eller att bara galoppa lugnt, få en ivrigt pulslande häst att koppla av, släppa efter på tyglarna och få den i en lugn balanserad canter runt träningsbanan, att känna att man kommunicerar och samarbetar med den. Vad slår det?

De vackra, smäckra, känsliga fullbloden, för henne var de allt. Killar hade inte mycket att hämta hos henne. Hon skrattade lite för sig själv. Hon hade helt enkelt inte haft tid. Visst såg hon ibland någon som verkade gullig men det var sällan något hon tänkte på.

Istället var det ofta någon häst som upptog hennes tankar, ett träningsproblem eller hur hon bäst skulle kunna vinna någon speciell svår hästs förtroende.

Det hade kanske funnits en, eller två, killar i hennes liv. Men de hade tröttnat snabbt när de insåg att de inte kunde konkurrera med hästarna. Hon hejdade sig i sina tankar. Eller tre.

För en kort sekund lät hon blicken flacka ut genom fönstret, mot stallbacken där några hästar med ryttare skrittade förbi på väg till eller från banan.

Det var ibland svårt att slå bort tankarna på hur hennes liv hade varit, för bara några år sedan. Hon hade haft ett par revoltår då hon struntat i allt, sin familj, gamla vänner, skolan och hästarna på ridskolan. Då hon istället hängt inne i stan och haft så

kallade vänner som sysslat med både det ena och det andra. En slöja drog över hennes ansikte. Nej, hon ville bara glömma de åren.

Mobilen ringde. Det var Bernie.

”Du är rolig du”, sa Tuva på en gång.

”Jasså, varför då?” svarade Bernie med sin sträva röst med engelsk brytning, trots att han hade bott i Sverige i trettio år.

”Jag kan upplysa dig om att det är en och en halv månad kvar till första april.”

”Jag är rädd att jag inte hänger med.”

”Den nya hästen. Snygg galopphäst”, flinade hon ironiskt.

”Vilken av dem?” Men han började förstå vad hon menade.

”Det var ju bara *en* galopphäst du hade med dig. Den andre kanske vi kan ha till westernridning.”

Han skrattade. ”Fin va?! Inte sant! Jag kunde helt enkelt inte låta bli att köpa honom.”

”Vem är det som ska ha honom?”

”Än så länge är det jag som äger honom. Får se om någon vill köpa in sig på honom.”

”Så han blir kvar här ett tag då?” frågade hon skeptiskt.

”Det är klart att han blir kvar. Förhoppningsvis kan han bli klar för lopp om ett par månader. Jag har anmält honom till Svenskt Derby också.”

Tuva blev tyst några sekunder. ”Va?”

”Vad?”

”Hur ska han kunna bli klar för lopp? Och derbyt?!

”Varför inte? Bara för att han har en annorlunda färg?”

”Men är det verkligen ett fullblod?”

”Klart han är ett fullblod.”

Hon visste inte vad hon skulle säga. De fortsatte med att kortfattat gå igenom hur de skulle träna hästarna under dagen och avslutade sedan samtalet.

OBS!
I den tryckta boken är
bilden svartvit.

.....

...provläs från sid 20

På en annan plats, långt borta.

Paco kisade med sina stora, nästan svarta ögon mot den skarpblå skyn för att fokusera på örnen som svävade högt där uppe, på spänning efter något ätbart nere på marken.

Pojken satt på en klippavsats och hade hela det snövita karga berglandskapet nedanför sig. Han älskade den här utsiktsplatsen. Här på berget kunde han sitta och fundera och drömma i ensamhet. Bakom sig, åt öster, låg staden. Den myllrande storstaden med skyskrapor och trafikkaos. Men åt det här hållet, åt väster, var allt vildmark.

Han gick ofta upp hit. Efter skolan eller när han borde vara i skolan. Det fanns en bergbana för turisterna men den brukade han bara utnyttja tre fjärdedels av sträckan på väg upp. Den sista biten tog han vandringsleden och trapporna. Han kände till några egna små genvägar också. Men så här års var det inte så många turister och bergbanan gick bara två gånger om dagen. Om han missade den var det långt att gå. Skidåkarna kom inte hit utan tog liften längre bort som ledde till de populära backarna.

Paco drog den stickade mössan hårdare ner över öronen. Det halvlånga korp svart hår stack ut nedanför kanten. Blicken for ned i dalen och fortsatte längst bort till snårskogen vid ravinen. För sitt inre såg han mustangerna dyka upp där och hur de i frysprång fortsatte längs slätten och sedan över branten på andra sidan och försvinna runt krönet.

Han tittade upp mot örnen igen, den var borta nu. På himlen fanns ingenting. Paco log för sig själv. Det gjorde ingenting. Den

fanns där någonstans ändå, liksom hästarna, de vilda mustangerna. De fanns där också.

2.

DET VAR DAGS ATT ta ut de nya hästarna. Tuva tog sig an Colorado och Patrick gick in till Step Away. De andra var nyfikna och lämnade tillfälligt sina sysslor för att titta på.

Tuva satte på den skäckiga unghingsten en grimma och band upp honom. Sedan tog hon en rotborste och började försiktigt att släta ut pannluggen och ta bort halmstrån som fastnat i manen.

Han stod snällt men följde hennes rörelser med de förunderliga ögonen. Vitögat såg lurigt ut. Hon borstade halsen, bringan, frambenen och resten av kroppen. Han var inte särskilt hög över manken men hade långa kraftiga ben. Det kändes lite ovanligt med de oregelbundna bruna och vita partierna. Inte precis vad hon var van vid hos galopphästar som vanligtvis var enfärgade bruna, fuxar, mörkbruna, skimlar eller svarta, förutom vita tecken de kunde ha i pannan, på nosryggen och benen.

”Bernie, vem är det som har gjort de här flätorna i svansen?” undrade Tuva.

”Vad?” Bernie steg in i boxen. ”De där? Hrm, jo, skötaren sa något om det på auktionen.” Han gjorde en grimas medan han försökte komma ihåg.

”Och se vad fina banden är! Det känns som om de är av läder. Undrar om de blå och röda färgerna betyder något särskilt?”

Bernie kände på dem med sina grova händer och nickade. ”Jag tror det var något om att de skulle bringa tur. Att han hade haft dem i svansen redan när han kom från USA där han är uppväxt. Uppriktigt sagt lyssnade jag inte så noga. Var mer intresserad av själva hästen än av flätorna och banden. Men tror det var något i den stilen. Och till auktionen hade de, för att på något sätt följa hästens tradition, gjort nya flätor med samma band, för att det skulle bringa honom tur.”